

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

V. (XXI.) ÉVFOLYAM, 44. SZÁM 2010. NOVEMBER 13.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

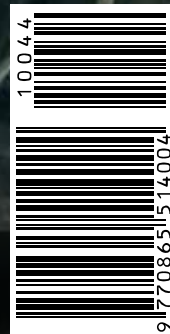
1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

GYERE HAZA!

**KAPHATÓ
AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL**

**NEM KELL HÁBORÚ! NEM KELL NATO!
A MAGYAR KATONÁNAK ITTHON A HELYE!**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNAUNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

SEMMI SEM VÁLTOZIK

Úgy tűnik, tényleg semmi sem. A hírek szerint jövőre a szabályszegő autósokra kiszabott bírságokból 16 milliárdos bevételt remél a költségvetés. A különbség csak annyi, hogy nem a rendőrségnél landol a pénz, hanem magánál a belügyminisztériumnál. Tényleg, hova is tartozik a rendőrség? Nem mondom, a gyorshajtás veszélyes. Nem az az bajom, hogy büntetik. Azzal van a gondom, hogy a szemlélet nem változik. Megelőzés? Nagy túró! Inkább büntetni! Jobban is áll a rendőrnek, legalább is szerintük, mint gondoskodni a polgárokról. Sok éve jártam Japánban. Akkoriban nagy divat volt, hogy olyan eszközöket szereljenek be a gépkocsiba, ami előre jelezte a radart. Magyarországon büntették, Japánban ösztönözték. Miért? Azért, mert a vezetők többsége lelassított, ha érzékelte a radar közelségét, és még a gazdaság is jól járt. De mit példázok itt Japánnal? Hol vannak ők hozzánk képest? Képzeld, ott a rendőr rászól a gyerekekre, ha dohányzik az utcán! A gyerek nem löhet vissza, sőt még vissza sem pofázhat, és nem fenyegetőzhet befolyásos apukájával. Hol itt a demokrácia? Igaz, ha Japánban a metrónál reggel otthagysz a bringádat, csak úgy, őrizetlenül, este ugyanott találsz.

Szóval, hol is vannak ők hozzánk képest?

NEM MOZOG A FÖLD!
VAGY TALÁN MÉGIS?

Állj! Visszavonok mindent, amit eddig hirdettem az elmúlt húsz évben. Nem

igaz, hogy mozog a Föld! A Föld nem mozog. Kérem szépen, nem kell itt sztrájkolni, tüntetni, az utcán zavarni a közlekedést, nem kell! Osztályharcra, meg ilyen rondaságokra meg gondolni sem kell. Ezt tegnap óta tudom, amikor elolvastam a hírt az Európai Unió Érdekegyeztető Csúcstalálkozásáról. Tudod, ez egy olyan gyűlés, ahol ott vannak a nagy európai politikai vezetők, a nem kevésbé nagy szakszervezeti főnökök és persze a munkaadók, azaz a kapitalisták hatalmasai is. Megnyugodtam. Ha ennyi nagy-szerű koponya összejön, csak megoldják az én pitiáner napi gondjaimat.

Ja, és persze a görög dolgozók, meg a portugálok, a románok, meg az összes többi gondjait is. Különösen akkor, ha elfogadják miniszterelnökünk csodareceptjét: társadalmi szolidaritás, nemzeti együttműködés. Szóval, minden rendben. Nem mozog a Föld, és kész. Aztán lehiggadtam és gondolkoztam egy kicsit. Ki egyezkedik itt kivel? A tőkés és a dolgozók aránya a legjobb esetben is 2:1. A munkaadó ugye nyilvánvalóan tőkés érdekeket képvisel. De mi más képviselnének a kormányok? Tudtommal egyetlen EU-országban sincs dolgozói kormány. Szóval, így jön ki a 2:1. Bár egyik-másik szakszervezetet elnézve, lehet, hogy az arány 3:0! Bennünket pedig ámítanak, hogy demokrácia van, a kormányok értünk szorgoskodnak, a munkaadó tőkés pedig egyenesen kiteszi értünk a lelkét. Mi meg rácsodálkozunk, hogy megint drágább minden, emelik a

kisemberek adóját, és rosszabbul élünk, mint tavaly.

MÉGIS MOZOG A FÖLD!

Nem elég a jó technológia

Nem kétlem, hogy Ékes József úr, Ajka város Fideszes képviselője ért a timföldgyártáshoz. Hangsúlyozom, azután sem kétlem, hogy elolvastam múlt heti nyilatkozatát. Képviselő úr eltökélt szándéka, hogy „minden eszközzel megakadályozza, hogy a jövő évtől a Magyar Alumínium Termelő és Kereskedelmi (Mal) Zrt. a jelenlegi technológiáját működtethesse tovább”. Egész egyszerűen azért, mert a világban van jobb, tisztább, hatékonyabb, emberbarátabb technológia. Nem tudom, igen tisztelt Képviselő Úr, elgondolkodott-e azon, hogy miért lehet hozzánk környezetszennyező üzemet telepíteni? Vajon ezek a cégek nem tudják, hogy vannak jobb technológiák? Vajon a Mal Zrt vezetői nem tudják, hogy ők rosszabb technológiával gyártanak, mint mások? Bizonyára tudják, sőt, biztos, hogy tudják.

De a tőkés döntését nem csupán a technológiák ismerete dönti el, sőt az a legkevésbé. A lényeg az, hogy mi hoz több hasznot, nagyobb profitot. Az elmúlt húsz évben Magyarországon azok szereztek a legtöbb pénzt, akik a legolcsóbb technológiával a legnagyobb haszonra tettek szert. A környezeti, emberi következmények mellékesek voltak. Tették, mert ilyen a természetük: tőkés. A szomorú az, hogy megtehették, mert az állam engedte, szemet hunyt felette, mert az ő természete is ilyen: tőkés. Képviselő Úr ide hozhatja a legjobb technológiát, de vajon képes-e megváltoztatni a tőkés-vállalat és a tőkésállam természetét? Tudja, Képviselő Úr, nem hiszem, de azért próbálja meg! Cselekedjenek úgy, mint néhány – nálunknál civilizáltabb – tőkésállam, amely nem csak arra gondol, hogy ma minél többet keressenek a cégek, hanem arra is, hogy holnap is kell élni.

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Orbán Viktor Kínai útja után, és várható moszkvai vizitje előtt a keleti országok erős világgazdasági befolyására hívta fel a figyelmet.

Munkáspárt: Nem tudjuk, hogy Orbán Viktor azért nyitott Kína és Oroszország felé, mert nincs választása, vagy azért, mert felfogta, hogy Magyarországnak ártott, amikor 1998 és 2002 között „elfeledkezett” a fél világról. Így vagy úgy, vitathatatlan magyar érdek a nyitás. Ugyanakkor mindez nem sokat ér, ha Orbán csak a Fidesz-közeli vállalkozókat vonja be a kétoldalú magyar-orosz illetve magyar-kínai viszonyba. Gyurcsány Ferenc ezt tette az MSZP potentátjait támogatva, melynek országunk csak a kárát látta. A külkapcsolatok privatizálása ugyanolyan lopás, mint a belföldi magánosítás volt.

2. Ajka önkormányzata mégsem kér pénzt Kolontártól a vörösiszap-katasztrófa utáni segítségnyújtással összefüggő költségeinek fedezésére, visszavonja erről szóló levelét, és önállóan érvényesíti jogos igényeit.

Munkáspárt: Hétről hétre kénytelenek vagyunk leírni: a főfátlanságnak nincs határa. Minden egyes esetben reméljük, hogy ez az utolsó ilyen mondat. Hát nem. Ajka MSZP-s polgármestere, miután a városi kórház kezelte a katasztrófa áldozatait, kiszámlázta annak költségeit az érintett településeknek. Schwartz Béla polgármester most azzal mentegetőzik, hogy ez így működik, ők a kolontáriaknak és devecserieknek számláznak, aztán majd azok az államnak. A közírás nehezen tűri a káromkodást. Tiszteletben tartjuk – nem szívesen.

3. A Jobbik szerint Izraelnek nincs helye az Európai Unióban, mivel „Európa, az európaiaké, Izrael pedig nem európai ország” – mondta Balczó Zoltán, a Jobbik alelnöke.

Munkáspárt: Röviden és tömören: a Jobbiknak nincs semmilyen keresnivalója civilizált közegben. Izrael állam politikáját lehet és kell is bírálni, amikor Tel Aviv a holokauszt rémalmára hivatkozva genacidumot hajt végre a palesztin lakossággal szemben. Háborút visel saját polgárai ellen, a vallási háborúk gyalázatát idézi fel. A Jobbik azonban nem erről beszél: a magyarkodó párt a legaljasabb érzelmekre hatva játssza ki a zsidó és cigány kártyát, ezzel leplezve totális impotenciáját.

4. Meghosszabbította Geréb Ágnes jelenleg felfüggesztett szülész-nőgyógyász szakorvos előzetes letartóztatását a Pesti Központi Kerületi Bíróság.

Munkáspárt: Nem akarunk most állást foglalni az otthonszülés kérdésében. Vannak érvek mellette és ellene is, s talán megfontolandó lenne a kölcsönös vádaskodáson túl azt is figyelembe venni, hogy kórházban vagy otthon van-e nagyobb

esélye egészségesen világot látnia az újszülöttnek. Hasznos lenne orvost és anyát meghallgatni, s nem csak az ebből politikai kampányt csináló harsány aktivistát. Mindez azonban nem változtat azon, hogy ma, Magyarországon, a társadalomra tökéletesen veszélytelen nőgyógyászt bilincsbe verték, míg az iszap-katasztrófában gyanúsított milliárdost szabadon engedték. A bűnöző Kulcsár és Tasnádi házi őrizetben mulat, a gyermekek ezreit világra segítő Geréb Ágneset meg cellába zárják, rablánccon. Ez nem igazságszolgáltatás! Ez szégyen! A demokrácia legaljasabb megcsúfolása.

5. Szijjártó Péter, a miniszterelnök szóvivője szerint a nyugdíjárulék-emelésből befolyó plusz pénzből a legalább 40 éves munkaviszonnal rendelkező nők nyugdíjba vonulását fedeznék. A kormány 9,5-ről 10 százalékra emelné a nyugdíjárulékot.

Munkáspárt: Ennyit arról, hogy a kormány kinek az érdekeit nézi. A magán nyugdíj-pénztárak de facto államosításából bőven futná nem csak a mostani nyugdíjakra, hanem a korhatár leszállítására is. Azonban ezt a pénzt tisztázatlan projektekre, az EU és az IMF követelte költségvetési lyukak betömésére szánják. Ráadásul megalázzák a nyugdíjasokat is, azt sugallva, hogy ők semmirekellőek, a társadalmon élőködők, holott ők csak a saját pénzüket várják vissza – hosszú évtizedekig fizették a nyugdíjárulékot, építették a hazát. Ez aljas és undorító politika, s erre nem mentség, hogy a szocialisták még ennél is jobban kisemmizték a nyugdíjasokat.

6. Lehet új alkotmányt létrehozni – a mostani újrakezdés filozófiájába ez beleillik –, tartalmilag azonban a jelenleginél európaibbat – mondta Sólyom László, korábbi államfő.

Munkáspárt: Egészen biztosan nagyon fontos, hogy az alkotmány európai legyen. Habár az „európai” mércét mindenki úgy határozza meg, ahogy akarja. Azon is lehet vitatkozni, hogy az alaptörvényben hivatkozzanak vagy sem a koronára. A mindennapokon egyik sem változtat. A Munkáspárt azt mondja, hogy az Alkotmány foglalja magában a lakhatáshoz, a munkához, az orvosi ellátáshoz és az ingyenes oktatáshoz való jogot. Ez fontos, a többi mind csak külcsín. Természetesen mindez mit sem ér, ha a kormány nem tartja be az alaptörvényt.

7. Nem a sajtón keresztül üzengetve kell megtárgyalni a most készülő új felsőoktatási törvény koncepcióját – közölte Hoffmann Rózsa oktatási államtitkár.

Munkáspárt: Az államtitkár asszonynak ebben igaza van. Az a baj, hogy semmilyen más módon sem nagyon akar tárgyalni. Sem a tanárokkal, sem az iskolába gyerekeiket küldő szülőkkel. Talán, ha szóba állna az érintettekkel, jövőbe mutató, hatékony intézkedések is születnének.

KI HÍVOTT MINKET AFGANISZTÁNBA?

A Magyar Szociális Fórum (MSZF) a társadalom véleményét akarja eljuttatni a kormányhoz Magyarország afganisztáni szerepvállalásával kapcsolatban. Az „Afganisztáni szerepvállalás és Magyarország. Érvek és ellenérvek” című kerekasztal-tanácskozáson részt képviseltette magát a kormány, civil szervezetek és szakértők és a Munkáspárt is.

A magyarok többsége ellenzi afganisztáni szerepvállalásunkat – mondta Simó Endre, az MSZF szervezője nyitóbeszédében, és bejelentette, hogy készek társadalmi támogatást nyújtani a kormánynak abban, hogy kivonják a magyar csapatokat a hazánktól több mint négyezer kilométerre fekvő országból. Simó több érvet is felsorakoztatott a kormány külpolitikájának megváltoztatása mellett.

A tíz éve tartó háború nem érte el kitűzött célját, a demokráciát nem sikerült meghonosítani az országban, ellenben erősödtek a fundamentalista, terrorista csoportok.

Társadalmunk ellenzi, hogy magyarok életét kockáztassák idegen érdekekért, hazánkat terrorizmus veszélyének tegyék ki, a hadjáratra költött milliárdokat sokkal inkább látnák az egészségügyben, az oktatásban.

A NATO iránti elkötelezettség nem jelentheti idegen országok megszállását, nem is beszélve arról, hogy mára a nagyhatalmak is kihátrálnának a háborúból.

Afganisztán elmaradottságán nem a háború fog segíteni, sokkal inkább békére, nemzeti konszenzusra, és sokoldalú nemzetközi támogatásra lenne szükség ahhoz, hogy az egyébként fontos

természeti kincsekkel, jó adottságokkal rendelkező ország talpra állhasson.

Thürmer Gyula tömör és határozott beszédben mondta el, a Munkáspárt ellenzi az afganisztáni háborút s Magyarország részvételét benne, ahogy országunk NATO tagságát is.

A kormány hivatalos álláspontját Nagy Zoltán, a Külügyminisztérium Biztonságpolitikai és Non-Proliferációs Főosztályának helyettes vezetője képviselte. Támogatandónak nevezte, hogy civil szervezetek nem csak tevékenységi körüket érintő témákban mondanak véleményt, és elmondta, a kormányt érdekli a társadalmi szervezetek véleménye. Nem a katonai, hanem a politikai rendezésben látja Afganisztán problémájának megoldását. Elmondta, hogy a magyar kormány is a lehető leghamarabb akarja kivonni katonáit, azonban egyelőre ez nem lehetséges, a nemzetközi harcoló egységek jelenléte egyelőre szükséges. A kormány szerint nemzeti érdek a magyar részvétel, mert Afganisztán politikai instabilitása, a kábítószerek, a terrorizmus az egész világra, így Magyarországra is veszélyt jelentenek, és fontos, hogy ne legyünk másodrendű tagjai a NATO-nak. A szövetségi szolidaritás

jegyében Magyarországnak is kell küldenie harcoló alakulatokat, amennyiben a helyzet megköveteli.

Mátyus Sándor volt kabuli nagykövete szerint Afganisztán globális probléma, s éppen akkor mérgesedett el a helyzete, amikor a nemzetközi közösség magára hagyta. Magyarország sem lehet közömbös, hiszen felelősséggel tartozunk a nemzetközi közösségnek; a terror, az illegális migráció, illetve a kábítószerek olyan problémák, amik minket is érintenek, így a szerepvállalás közvetlen nemzeti érdekünk.

Tálas Péter, a Stratégiai és Védelmi Kutatóintézet igazgatója úgy vélte, a magyar emberveszteségek elenyészőek más országokéhoz képest, a magyar katonáknak pedig nem kötelező Afganisztánba menniük. Elmondta, nem lehetünk ingyenélők a NATO-ban, el kell döntenünk, hogyan lehet a legolcsóbban teljesíteni a kötelezettségeinket.

„Szívesen elhinnénk a hivatalos érveket, de a tapasztalatok minket igazolnak” – válaszolt Thürmer Gyula. Nagy Zoltán megköszönte a kerekasztal résztvevőinek, hogy elmondták véleményüket, és toleranciával hallgatták végig a kormány álláspontját.

Simó Endre zárszavában elmondta, a résztvevők is a politikai rendezésben hisznek, és felhívta a figyelmet arra, hogy a kétharmad nem jogosítja fel a kormányt arra, hogy figyelmen kívül hagyja az emberek véleményét.

HAT MUNKÁSPÁRTI ÉRV A KIVONULÁS MELLETT

- A NATO hivatalos érvelése szerint azért kell sok ezer katonát harcra küldeni Afganisztánban, hogy segítsük az ottani kormányt „befolyásának erősítésében, az újjáépítés és a hatékony kormányzás megteremtésében”. Segíteni kell annak az országnak, ahol 30 millióan élnek, ahol az átlagéletkor 18 év, de többségük nem éri meg a 45 éves kort sem. Segíteni, de nem így! Ez a háború nem erről szól. A terrorizmus elleni fellépés csak ürügy, de nem ok. Az afgán háborún a mai világgazdaság három legjövedelmezőbb szektora jár jól. A hadiipar, amely ellátja fegyverrel a NATO-t is, az afgánokat is. A gyógyszeripar, mely milliárdokat keres a most vagy később kezelésre szoruló embereken. Végezetül a kábítószer-birodalom, amit nem kell külön magyarázni.

Mi szívesen elhinnénk a hivatalos érveléseket. De Irak esetében egyszer már becsaptak bennünket. Irakban nem volt tömegpusztító fegyver, mégis háború indult ellenük. Arról nem is beszélve, hogy mi maradt Irakból, az ősi kultúrából, az emberiség közös értékéből azután, hogy az USA bevonult?
- Ez a háború teljesen értelmetlen. Az USA katonai erővel nem tudja megnyerni, a szövetségesei pedig vonakodnak emberanyagot adni. A jelenlegi rezsim abban a pillanatban megbukik, ahogy a NATO kivonul. Ezt történt annak idején a szovjetekkel is.
- Nem fogadjuk el azt az érvelést, hogy a mi katonáink nem vesznek részt harci cselekményekben. Nincs harci erő harci támogató és harci kiszolgáló-támogató erők nélkül. Ha nincs orvos, ha nincs logisztika, nincs harc sem. A HM hivatalos anyaga szerint a „harci támogató és harci kiszolgáló-támogató képességek megléte előfeltétele a harci erők alkalmazhatóságának”. Így van!
- Ellenezzük az ún. polgári újjáépítésben való részvételt is. Ez nem a béke kezdete, hanem a háború folytatása. A Nemzeti Katonai Stratégia világosan beszél: „Korunkban a katonai erő alkalmazása túlmutat a klasszikus értelemben vett fegyveres harcon. A konfliktusok megelőzése, kezelése és az azt követő rendezés – stabilizáció és újjáépítés – civil feladatai, továbbá a leszerelés, lefegyverzés és reintegráció, illetve a biztonsági szektor reformja hosszú ideig igényelhetik a katonai erők közreműködését és támogatását.”
- Afganisztánban nincsenek magyar nemzeti érdekek. Nincsenek olyan érdekek, amelyekért milliárdokat és emberi életet lenne érdemes áldozni. Az előbb említett dokumentum mondja a következőket is: „Nemzeti érdekeink érvényesítésének egyik legfontosabb helyszíne a NATO.

A katonai téren kivívott hitelesség nem kizárólag a kül- és biztonságpolitika szektorában kamatoztatható, az kihathat politikai és gazdasági érdekeink érvényesítésére is.”

Magyarország részt vett a Jugoszlávia, Irak elleni háborúban, egyik területen sem részesültünk a nagy nemzetközi pénzek elosztásából. Azt pedig nem tartjuk politikai haszonnak, hogy az amerikai nagykövet asszony szebben mosolyog a magyar vezetőkre.
- Ellenezzük Magyarország NATO-tagságát, mert ennek egyenes következménye az, hogy mi is háborúzunk. Így történt Jugoszláviában, Irakban, most Afganisztánban, s holnap ki tudja, hol. Magyarországnak nincsenek olyan érdekei, amelyeket katonai eszközökkel tudna megvalósítani. A túlzott elkötelezettség viszont megakadályoz bennünket abban, hogy sajátos lehetőségeinket kihasználjuk.

TAKARÉKOSKODJANAK A PÁRTOKON!

A Fidesz és az ellenzék is takarékoskodásról papol, itt és ott is megszorít.

Egy valamin azonban nem takarékoskodnak a képviselő urak és hölgyek: saját magukon. Mintegy 3,6 milliárd forintot szán ugyanis a kormány jövőre az országgyűlési választásokon legalább egy százalékot elért pártok és pártalapítványaik támogatására.

A Fidesz 962,7, az MSZP 475,7, a Jobbik 408,8, az LMP 227,4, a KDNP 212,2 millió forintból gazdálkodhat 2011-ben. A választási eredmény alapján rajtuk kívül még a parlamentből kiesett, de az egy százalékos határt átlépett MDF kaphat költségvetési támogatást jövőre, összesen 39,1 millió forintot.

A Szövetség a Polgári Magyarorszáért

PÉNZ-MÁRKÁK

Alapítvány 611,7, a Tancsics Mihály Alapítvány 259,8, az Ökopolisz Alapítvány 80,4, a Barankovics István Alapítvány 69,4, az Antall József Alapítvány 28,3 millió forintra számíthat - tartalmazza a 2011-es költségvetési törvénytervezet.

A válság közepén, mindennapi megszorítások idején biztos, hogy van erre pénz

az országunknak? A Munkáspárt azt mondja, hogy a pártok egyetlen fillér állami támogatást se kapjanak. Éljenek tagdíjából, a külső támogatóktól érkező pénzeket pedig a legszigorúbban ellenőrizték, minden összeget és forrást hozzanak nyilvánosságra.

Nem szégyen, ha egy milliárdos pártot vesz, de legalább vallja be!

KÁDÁRT GYALÁZZA A NÉPSZAVA

PÁPAI GÁBOR RAJZA

A magát fejlécében is szociáldemokratának nevező Népszava eddig is sajátosan kezelte a baloldali értékeket, úton-útfélen szitkokkal illetve a magyar szocializmust.

Két nappal halottak napja után a „roppant humoros” szerkesztők úgy érezték, Kádár János megbecstelenített sírján kell gúnyolódniuk.

Az ocsmány karikatúrán egy koldusként ülő, meggyötört öregember látható, odavetett glóriával, akitől egy nyikhaj kérdezi: „Csakhogy mi nem csak a koponyáját raboltuk el, hanem a szellemét is, tata!”

Aljasság humorának álcázva? Rosszul sikerült szenny-poén? Nem, ez a karikatúrának nevezett fürmedvény ma maga a Népszava, a magyar szociáldemokrácia reprezentatív lapja, az MSZP és Gyurcsány Ferenc „antifasiszta” Charta mozgalmának a szócsöve.

Ennek tudatában vásárolják és olvassák a Népszavát, hallgassák és nézzék a lap újságíróival teletűzdelt Klub Rádiót és ATV-t. Aki ezután is hisz nekik, az azonosul Kádár János meggyalázásával, sírrablók cinkosává válik.

MIÉRT? MIÉRT? MIÉRT?

Miért kap magas állami kitüntetést az a külföldi nagytőkés?

Miért váltak sorozatosá a munkahelyi balesetek, vagy jött létre a történelmi mértékű hanyagság eredményeképpen, s éppen most, a vörösiszap-áradat katasztrófája?

Hol voltak, vannak az „azelőtti” kíméletlenül szigorú munka- és tűzvédelmi mérnökök, technikusok, járőrök hada? Mikor fognak elsősorban – törvényes döntés után a MAL és új milliárdosai, – a bankok, a biztosítók tiszta nyereségéből új falvakat és munkahelyeket teremteni?

Miért csak most veszik észre, hogy az „azelőtti” hétmillió sertés helyett csak alig a fele pendül a kés alá Magyarországon? Vagy éppen miért csodálkozunk azon, hogy a beszántott bel- és talajvíz elleni árkok, vízbályzó rendszerek és szervezetek lepusztításával az ország egyharmadán szinte soha meg nem térülő veszteségek termelődnek?

Miért gondolják családjaikért, önmagukért aggódó nyugdíjasok, hogy egy választások előtti pop-együttes-sel feldobottnak álcázott politikai buli után sorsuk jobbra fordul?

S érdemes-e utána újra négy évig csak panaszkodni?

Miért panaszkodnak a szépkorúak, hogy gyógyszereiket nem, vagy csak részben tudják kiváltani?

Enni vagy lenni – ez ma, itt, már tényleg kérdés. Vagyis ki nyert azon, sokat, hogy a gyógyszergyárainkat extraprofit termelésére, a tőke kezére jutatták?

Ezekre adjunk választ, s megértjük, hogy ki melyik oldalon áll ma Magyarországon.

Ki és melyik párt képviseli valójában a baloldalt, a dolgozó, kizsákmányolt embert?

Az elmúlt húsz év kormányai aláírták bizonyítványukat.

Mit kell még kérdeznünk?!

NAGYVÁRI LÁSZLÓ

NOVEMBER 7.: SZEMBESZÁLLNI AZ IGAZSÁGTALANSÁGGAL!

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség vörös zászlós „harci sétával” emlékezett meg a világ első szocialista forradalmára. A fiatalok a múltat felidézve a jelennek üzenetek: „Egyetlen kapitalista sem alhat nyugodtan, amíg létezik a kommunista párt!”

Ha azt mondjuk 1917, Szentpétervár, bolsevik párt, a Föld minden kommunistájában ugyanazok a gondolatok ébrednek. 93 évvel ezelőtt a távoli Oroszországban, ahol a nép nyomora soha nem látott méreteket öltött, megcsillant egy reménysugár.

A háborús szenvedésektől, a cári önkényuralomtól meggyötört orosz dolgozók világtörténelmi jelentőségű tettet hajtottak végre. A bolsevik párt vezetésével kirobbantották a történelem első győztes szocialista forradalmát, amely örökre megváltoztatta a világot. Oroszország dolgozói magasra emelték a vörös zászlót, amely immáron nemcsak az orosz munkásságnak, hanem a világ összes dolgozójának megmutatta: van más út, nem kell és nem is szabad beletörődni a kapitalista kizsákmányolásba, a társadalmi különbségekbe.

Nem csak utópia egy olyan országban élni, ahol a vérrontást és az úri dölyfösséget felváltja a békés építőmunka, ahol a dolgozók életszínvonalának növelése nem csak demagógia, hanem valós társadalmi cél.

A kapitalistáknak több mint 70 évébe került, hogy lerombolják a Vörös Október nagy vívmányát, a Szovjetuniót. Árulással, cselszövésssel, de sikerült megdőnteni a szovjetek hatalmát, és egyúttal a kommunista rendszereket szerte Európában.

Azt hitték a rendszerváltók, és a velük szövetséges nyugati pénzemberek, hogy 70 évnyi kommunista-veszély után megnyugodhatnak, immáron nincs meg az az erő, amely veszélyeztetné hatalmukat és vagyonukat.

De mondjuk meg nekik: egyetlen kapitalista sem alhat nyugodtan, amíg létezik a kommunista párt! Márpedig amíg a Földön a tőkés rend milliókat zsákmányol ki, és teszi tönkre az élővilágot, addig lesznek ellenállók is, akik szembeszállnak az igazságtalansággal, a tőke diktatúrájával!

A Vörös Október eszméje, a szocializmusba vetett hitünk nem ért véget 1989-el!

Hisszük és tudjuk, hogy nem ez a harc lesz a végső!

CSEH MIKLÓS

HŐSEINKRE EMLÉKEZTÜNK: A SZABADSÁGÉRT ADTÁK AZ ÉLETÜKET

A Munkáspárt országsszerte megemlékezett a Magyarországon elesett szovjet katonákról. November 7-e az ő ünnepük is volt, ahhoz, hogy 1945 után hazánkban egy új korszak kezdődjön, az ő hősi harcuk kellett. 1917 hőseinek gyermekei adták meg az esélyt 1945-ben, hogy Magyarországon egy új társadalmi rend születhessen, ahol a munka és nem a pénz az érték. Ahol nem a tőke diktál, hanem a munkából élők érdekeit tartja számon az állam.

A magyar szabadságért, a szocializmus esélyéért életüket áldozó magyar, orosz, ukrán vagy éppen grúz katonákra emlékeztek a munkáspártiak. Az orosházi Alvégi temetőben Fülöp Péter idézte fel a hősök emlékét. Pécelen a Szovjet Hősök sírjánál koszorúzott a Munkáspárt. Nyíregyházán a hősi emlékműnél Ungvári Sándor vezetésével emlékezett az alapszervezet.

Jó volt látni, hogy sokan gyújtottak gyertyát és helyeztek el virágot halottak napján is a szobornál. Szolnokon november 4-ére esett a város felszabadulásának napja is. A megyei kommunisták azonban nem csak „ünnepkor dolgoznak”; október végén Rákócziújfaluban egy 1944 őszi hős halált halt szovjet katonának állítottak emlékművet.

A megemlékezésre eljött az „orosz fiú” unokahúga is, aki szülőföldjéről hozott nyírfácskát ültetett a szobor mellé.

Rákócziújfalú polgármestere, Pap János ígéretet tett, hogy gondozni fogják az emlékművet. Egy biztos: a munkáspártiak sosem hagyják el.

Nyugodjanak az elesettek tisztességes békében!

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

Mi történt a magyar kommunistákkal 1919 augusztusa után? Hogyan szervezték a pártot? Miből finanszírozták a munkát? Kik voltak az igazi Bors Máték és Dániel Edék? Más idő, más kor, mégis rengeteg hasonlóság van a között, ami 1919 és 1945 között volt, és amivel ma szembesülünk. 1919 augusztusában leverik a Tanácsköztársaságot, 1989-90-ben megbuktatják a szocializmust. Akkor, és ma is a szocializmus korszaka után vagyunk. A tőke akkor is, ma is összehord minden hazugságot azért, hogy lejárássa a szocialista kort, megtévessze a dolgozó embereket. Sorozatunk korábbi részei olvashatóak A Szabadság honlapján.

AZ ILLEGALITÁSBÓL A HATALOM FELÉ

1944 ősze - 1945 tavasza: fordulópont Magyarország életében. Az ország viszszerenyi függetlenségét, a szovjet csapatok kiverik a németeket az országból. A kommunista párt legálisan tevékenykedhet. A kommunistáknak most lehet és kell is megmutatniuk, hogy képesek megvalósítani mindazt, amiről évtizedek óta beszélnek, képesek a dolgozó tömeg érdekeit kifejező új országot teremteni.

„MOHÁCS ÓTA NEM VOLT ILYEN SÚLYOS HELYZETBEN AZ ORSZÁG”

Mielőtt 1945 választásaival foglalkoznánk, nézzünk körül idehaza! Milyen is az akkori Magyarország? A háború végéig elpusztul az ipar fele, az állatállomány 60 százaléka, a nemzeti vagyon 40 százaléka. Ez annyi, mintha az ország öt éven át semmit sem termelt volna. 830-950 ezer embert veszítünk a háborúban, ebből 340-360 ezer katona. Minden tizedik lakás a bombázások és a harcok áldozata lesz.

A nagy folyókon nem lehet átkelni, mivel a 28 dunai és tiszai hídból nem marad egy sem. Az ipari termelés a háború előttinek 25 százaléka. A lakosság felének, első sorban Budapesten és a városokban, nincs mit ennie. Az áremelkedés óriási, a hivatalos pengőért lényegében semmit sem lehet kapni. S, még valami. A Horthy-rendszer hivatalnokai irányítás nélkül hagyják az országot. Becslések szerint a közigazgatási káderok 70-80 százaléka nyugatra menekül.

„Lesz magyar újjászületés”

Az első kérdés, hogy legyen világos program. A kommunistáknak van. Enni kell adni az embereknek, stabilizálni a

gazdaságot. Ebben a többi politikai erő is egyetért.

Az igazi kérdés nagyjából ugyanaz, mint ma egy stabilizációs program esetén. Ki fizeti meg a helyreállítás árát? A dolgozó tömegek vagy a tőkés és földbirtokos rétegek, a gazdagok? Ne feledjük, 1945-ben Magyarország még javában tőkés ország.

Az MKP 1944. novemberében meghirdeti Magyarország demokratikus újjáépítésének programját. A szerzők a már számunkra ismert Gerő Ernő és Révai József.

A programot még októberben, Moszkvában dolgozzák ki. Konzultálnak Georgi Dimitrovvval, a Komintern korábbi vezetőjével, aki megmutatja az anyagot a szovjet párt vezetőjének, Sztálinnak is. Gerő 1944. novemberében, az 1917-es forradalom évfordulóján immáron Szegeden beszédet mond, és elhangzik a szállóigévé váló mondat: „Lesz magyar újjászületés!”

Az MKP a helyreállítást az első perctől kezdve összeköti a dolgozók alapvető követelésével: 8 órás munkanap, fizetett szabadság, a női és gyermekmunka megszüntetése, munkahelyteremtés. A kommunisták földreformot, a bányák, a „közérdeket szolgáló” vállalatok, a biztosítási rendszer államosítását, a „hadinyereségek

AZ ELSŐ PONTONHÍD A DUNÁN

GERŐ ERNŐ (JOBBRÓL)

elkobzását” követelik. Vagyis fizessenek a gazdagok!

Ez azonban még nem a szocializmus programja. 1944 végén még folyik a háború.

A párt érti, hogy most a feladat a háború befejezése, a helyreállítás. A nemzeti összefogás formája lesz a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front, majd az ideiglenes kormány. A párt ebben a helyzetben nem törekszik monopolszerepre, de érti: minél aktívabb szerepet vállal a párt, annál jobban képes lesz maga mellé állítani az embereket. Ebben a munkában „mint vezető erő kell, hogy fellépjünk” – mondja Gerő 1944 novemberében, Szegeden.

FÖLD! KENYÉR! SZABADSÁG!

Az MKP programját lényegében elfogadja az ideiglenes kormány is, az élet újra kezdődik. 1945-ben, mint láttuk, rohamos gyarapodásnak indul a kommunista párt. Márciusban megjelenik a Szabad Nép első legális száma. Az emberek is kezdik érteni, hogy mit is akarnak a kommunisták. A hármas jelszó világos. Föld! Kenyér! Szabadság!

A helyzet azonban nem egyszerű. A Horthy-rendszer 25 évében mást sem halottak az emberek, csak hogy a bolsevikok, a kommunisták mindent „kommunizál-

nak”, a gyárakat, a földeket, még az asszonyokat is. 25 év agyomosása meghozza az eredményét.

Ne feledjük azt sem, hogy mintegy 600 ezer magyar állampolgár kerül szovjet hadifogságba.

Nem egyszerű a helyzet azért sem, mert a pártnak alig van tapasztalata a tömegek között végzett legális munkában, és végképpen nincs élményük a többpárti választásokon való részvételben. Emlékezzünk rá, hogy a párt idehaza negyedszázadon át illegalitásban volt. A Szovjetunióból érkező vezetőknek pedig végképp nincsenek ilyen tapasztalataik.

Az MKP az Ideiglenes Nemzetgyűlésben a mandátumok 40 százalékával rendelkezik ugyan, de ez egyelőre csak a rendkívüli háborús helyzet következménye.

A párt érti, hogy az emberek bizalmáért még meg kell küzdenie.

BALOLDALI EGYSÉG?

A kommunisták és a szociáldemokraták egyszerre szövetségesek és versenytársak.

A két párt 1944 októberében megállapodik egymással, hogy együttműködik az „új, demokratikus Magyarország” megteremtésében. Egyetértenek abban, hogy mindkét párt végcélja a szocializmus. Elvben nem utasítják el a két párt egyesülését sem, de egyelőre csak összekötő bizottságot hoznak létre. Az egyik legfontosabb egyezség az, hogy Szabad Szakszervezetek Szövetsége néven közös föderációt hoznak létre.

A két párt közeledését lehetővé teszi az is, hogy a szociáldemokrata pár tag-ságában balratolódás megy végbe. A baloldaliak már az antifasiszta ellenállásban együttműködnek a kommunistákkal, ismerik egymást. Az SZDP vezetésében is ott van a baloldal. Szakasits Árpádot már ismerjük, későbbi sorsát is. Eleinte ide tartozik a 42 éves vasmunkás Bán Antal, aki később ipari miniszter is lesz. 1948-ban nem ért majd egyet az MKP-val való egyesüléssel, és külföldre megy. Ries István ügyvéd, akkor már 60 éves. Később igazságügyi miniszter lesz. Minisztersége alatt készül el a Magyar Népköztársaság 1949-es alkotmánya, az új Btk, és sok más alapvető törvény. A történelmi igazságnak van másik, szomorú oldala is.

1950 nyarán, Marosán Györggyel együtt kizárják a pártból, s a törvénysértések áldozata lesz.

Az SZDP vezetésében azonban erős a jobboldal is. Peyer Károly és Buchinger Manó, két régi ismerősünk ekkor még nincsenek itthon. Így előtérbe kerül Kéthly Anna. Kéthly ekkor már 56 éves. 1919-től tölt be vezető tisztségeket a szociáldemokrata mozgalomban. A Horthy-rendszerben Slachta Margit után ő volt a második és másfél évtizeden keresztül az egyetlen képviselő a parlamentben. 1945 után a párt egyik vezető alakja. 1948-ban majd ellenzi a kommunisták és a szociáldemokraták egyesülését. 1956-ban majd ő vállalkozik az SZDP újjászere-

RAJK, KÁDÁR, KOSSA

SZABAD MÁJUS ELSEJE

vezésére, tagja lesz Nagy Imre kormányának is. 1956 után az emigráns SZDP vezetője, a magyar emigráció egyik vezéralakja.

Az MKP és az MSZDP vezetése úgy dönt, hogy az új helyzetben 1945. januárjában felújítja megállapodásukat a „demokráciáért és a munkásegységért folytatott közös harcrol”. Ennek jegyében hozzák létre a közös szakszervezetet élén Kossa Istvánnal. Kossa szakmáját tekintve villamoskalauz, ekkoriban 41 éves, később több gazdasági miniszteri tárcát tölt be. 1956-ban Kádár egyik támasza lesz.

A két párt és a Szakszervezeti Tanács együtt szervezik meg az első szabad Május Elseje ünneplését Budapesten, Salgótarjánban, Miskolcon.

Ugyanakkor folyik a verseny is. A kommunistáknak ugyan egyre több szervezetük van, de számszerűségben, és főleg legális tapasztalatban alulmaradnak a szociáldemokratákkal szemben. 1945 elején például az SZDP-nek 50 ezer tagja van Budapesten, az MKP-nak 20 ezer. 1945 végére az SZDP országos taglétszáma majd eléri a 400 ezer főt.

Együttműködve és versenyezve, de megkezdődik a két párt menetelése a hatalom felé.

TANULSÁGOK

A MUNKÁSMOZGALOM TÖRTÉNETÉBŐL:

1. A kommunista párt sikeréhez elengedhetetlen a kedvező történelmi helyzet. De csak akkor képes kihasználni a helyzetet, ha van programja, vezetése, fegyelmezett szervezete.
2. Az MKP 1945 évi tapasztalata azt mutatja, hogy – még kedvező történelmi helyzetben is – nélkülözhetetlen az emberek meggyőzése, a tömegek között végzett kitartó munka.

BASTA! ELÉG!

ÓRIÁS TÜNTETÉS PORTUGÁLIÁBAN

Elég! A válsáért azok fizessenek, akik okozták! Ez szerepel a tiltakozó portugál dolgozók plakátján.

„Elég!”, „Nem a bérek ellopására!”, „Elég volt a hazugságokból!” – ilyen és ehhez hasonló jelszavakat tartalmazó transzparenseket tartottak a magasba tüntetők, akik múlt szombaton vonultak fel Lisszabon központi sugárútján.

Ez volt a november 24-re meghirdetett országos általános sztrájk első erőpróbája, s a növekvő elégedetlenség jeleként a rendfenntartó erők több szakszervezete is csatlakozott a tüntetéshez.

„Ez egy fontos szakasz az általános sztrájk előtt. Ellenállunk. A kormánynak meg kell hátrálnia. Nem a piacoknak kell dirigálniuk” – jelentette ki Ana Avoila, a közigazgatási szakszervezetek közös frontjának koordinátora.

A parlament a múlt héten fogadta el a jövő évi költségvetés tervezetét. Brüsszel és a pénzpiacok nyomására José Socrates szocialista kormánya ötmilliárd eurós megtakarítást vállalt a kiadási oldalon, hogy az államháztartási deficitet az idén valószínű 7,3 százalékról 4,6 százalékra szorítsa le.

E cél megvalósításának érdekében a kormány úgy döntött, hogy 3 és 10 százalék közötti mértékben csökkenti az állami vállalatoknál és a közigazgatásban dolgozók bérét.

A közalkalmazottak, akiknek bérét még tavaly befagyasztották, arra panaszkodnak, hogy növekednek a járulékok, és maximálták a szociális juttatásokat, miközben az általános forgalmi adó mértékét növelték. „A társadalmi robbanás küszöbén állunk” – figyelmeztetett egy szakszervezeti vezető, emlékeztetve arra, hogy a közalkalmazottak átlagosan havi 600 eurót keresnek, most pedig a kormány csökkenti a családi pótlékot, és növeli az adókat.

A két nagy portugál szakszervezeti szövetség – a kommunistákhoz közelálló CGTP, valamint a szocialistákhoz kötődő UGT – 1988 óta először hívott össze közösen általános sztrájkot.

Várhatóan tömeges lesz a munkabeszüntetés, ugyanis a magánszektor munkavállalói is csatlakoztak a felhíváshoz. ■

FRANCIAORSZÁG: MEDDIG BÍRJÁK?

Ismét több tízezer tiltakoztak múlt szombaton Franciaországban a nyugdíjreform ellen, szeptember óta a nyolcadik alkalommal. Az egész országban szakadó eső ellenére ezúttal 241 városban kezdődtek utcai tüntetések, de a korábbiakhoz képest jelentősen csökkenő részvétellel.

Miután a nyugdíjkorhatár 62 évre történő fokozatos emelését előíró törvényt a parlament októberben végleg elfogadta, a sztrájkok gyakorlatilag minden szektorban véget értek, csak alkalmasszerűen szerveznek még a szakszervezetek közlekedésbénító akciókat. A végszavazás óta a tüntetések is egyre inkább kifulladásban vannak. Míg a szeptemberi tiltakozó napokon a rendőrség szerint egymillióan, a szakszervezetek szerint hárommillióan vonultak utcára, legutóbb, október 28-án a belügyminisztérium már csak 560 ezer, a szervezők pedig kétfélmillió résztvevőről adtak számot. A szombaton tartott tüntetéseken a belügyminisztérium adatai szerint 375 ezren vettek részt, míg a szakszervezetek 1,2 millióra becsülték a tiltakozók számát.

Megfigyelők szerint feltehetően a mostani a szakszervezetek utolsó közös és egységes megmozdulása. Vezetőik szombaton még együtt tiltakoztak a párizsi felvonulás élén, de nyilatkozataikból már egyértelműnek tűnik: máshogy képzelik el a tiltakozás folytatását, illetve befejezését. Egyedül Bernard Thibault, az egyik legnagyobb szakszervezeti tömörülés, a kommunistákhoz közel álló CGT vezetője mondta azt egy szombati lapinterjúban, hogy a végsőkig folytatni szeretné a tiltakozást. A közvélemény támogatását élvezve Thibault azt reméli, hogy amennyiben a szakszervezetek egységesek maradnak, erőt felmutatva még tárgyalóasztalhoz kényszeríthetik a kormányt a törvény újratárgyalására, mielőtt az 2011 júliusában életbe lépne.

TÍZ SZÁZALÉK FÖLÖTT A GÖRÖG KOMMUNISTÁK

A vasárnapi görög önkormányzati választások elsőfordulójában a Görög Kommunista Párt vezetett Népi Szövetség országosan a szavazatok 10,9 százalékát szerezte meg. A fővárosban, Athénban az eredmény közelített a 15 százalékhöz, a magyar turisták által is kedvelt Korfu szigetén 15,3 százalékot értek el a görög kommunisták. A tisztán turizusból élő így ha úgy tetszik a „munkásmozgalmilag gyenge” Krétán is 6,93 százalék szavazott a Népi Szövetségre. Országosan egyedül a kommunista párt tudta erősíteni pozícióit, 3,3 százalékkal több szavazatot kapott, mint a 2009-es parlamenti választásokon. A szocialista és jobboldali görög média – Magyarországon úgy tettek, mintha meg sem történt volna a görög voksolás – természetesen arra hivatkozott, hogy alacsony volt a részvétel, ezért fordulhatott elő a kommunisták előretörése. Csinos érv, egy szépséghibával: ugyan a politikai elitből kiábrándult görög lakosság fele sem ment el szavazni, a kommunisták azonban így is 75 ezer szavazattal többet kaptak, mint a korábbi választásokon.

Mi a siker titka? A Görög Kommunista Párt végig részt vett a megszorítások elleni

tüntetésekben. Egyszer sem hátrált meg, nem hitte el a szocialista kormányzat ígéreteit, nem alkotott vele álbaldali egységfrontot a munkából élőkkel szemben. Nem ült fel a hamis, antifasisztának álcázott lozungoknak sem. Aleka Papatáki, a Görög Kommunista Párt főtitkára a választások után nyilvánvalóvá tette: a Népi Szövetség nem támogatja sem a

szocialistákat, sem a jobboldalt. Jelöljei sehol sem lépnek vissza. „Nincs közös érdekünk, mi nem engedünk az elveinkből, a dolgozó emberek érdekeiből, megyünk tovább! A nagy tőés pártok alkudjanak meg egymás közt, játsszák tovább játékukat, ez nem a mi ügyünk! Nekünk a munkából élő érdekeit kell képviselnünk, minden megalkuvás nélkül!”

UKRAJNA: 5,9 SZÁZALÉK

Az ukrán önkormányzati választások hivatalos végeredménye szerint országosan majd hat százalékos eredményt értek el a kommunisták. A szám természetesen csalóka, számos régióban finoman szólva is vitatott eredmények születtek. A kormányzó, a keleti régiók nagytőéseinek érdekét képviselő Régiók Pártja ugyan a parlamentben számít a kommunisták segítségére, a „végeken” ott tett keresztbe ahol tudott. A Krím félszigeten legalább húsz százaléknyi szavazatot tűt el, s még mindig nem hirdettek végeredményt Luganszkban, ugyanis az ipari központban a kommunista polgármester áll győzelemre. Miért indultak el akkor mégis a választásokon, ha világos volt, hogy csalni fognak? – tették fel a kérdést Petro Szimonyenkónak. A kommunista párt vezetője szerint tisztában voltak a csalásokkal és azal is, hogy alapvetően az egyik pénztárca harcolt a másikkal. Hogy mi értelme volt akkor a szereplésnek? Az, hogy a kommunistáknak mindig és mindenhol meg kell védeniük a munkából élő érdekeit. A kis eredmény is eredmény, ha ezáltal segíteni tudnak az embereknek. A kommunista párt ezért támogatja esetenként a parlamentben is kívülről a Viktor Janukovics vezette kormányt, ha a dolgozó emberek érdekeiben cselekszik. Azonban határozottan nem a válasz mindenre, ami veszélyezteteti Ukrajna függetlenségét, az ukránok munkavállalók érdekeit.

A HOLNAP FORRADALMÁÉRT

A volt Szovjetunió szinte összes tagállamában megünnepelték az 1917-es szocialista forradalom 93. évfordulóját.

Moszkvában több mint ötvenezren vonultak fel vörös zászlók alatt, Péterváron az Auróra cirkáló előtt tartottak forradalmi nagygyűlést az orosz kommunisták.

Kijev főutcája is vörösbe öltözött november 7-én. A televíziók bárhogy is akarták, nem tudták eltitkolni, hogy a felvonulók között példátlanul sok fiatal volt – Oroszországban csak idén 25 ezer fiatalot vettek fel a párt soraiba. Idős és fiatal, most együtt fogott vörös zászlót az igazságosabb jövőért.

Azok, akik részt vettek a világ első szocialista államának felépítésében, akik vérüket adták védelméért.

Azok, akik már az „új világban” nőttek fel, akik saját bőrükön tapasztalták meg a kapitalizmust.

Azok, akiket a tőke uralma vitt a vörös zászlók alá.

Nekik november 7. nem ünnep, hanem követendő harci példa!

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: 334-1509; telefax: 313-5423.

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél előfizethető, havi 1000 forintért.